Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 210 423 van 2 oktober 2018
in de zaak X / II

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM**
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Nepalese nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kind X, op 18 juni 2018 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 april 2018 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van de bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), alle aan verzoekende partijen op 18 mei 2018 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 augustus 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 september 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de eerste verzoekende partij, bijgestaan door advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM eveneens verschijnt voor de tweede verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Eerste verzoeker, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, komt op 26 september 2008 België binnen zonder enig identiteitsdocument, en dient op dezelfde dag een verzoek om internationale bescherming in. Op 27 november 2008 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de

staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 24 282 van 9 maart 2009 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan eerste verzoeker.

Op 31 maart 2009 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) ten aanzien van eerste verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Op 26 juli 2009 dient eerste verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet). Nadat de aanvraag op 28 juli 2009 ontvankelijk wordt verklaard, wordt ze op 14 mei 2012 ongegrond bevonden.

Op 10 december 2009 dient eerste verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. Op 26 augustus 2010 wordt de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond bevonden.

Op 27 juni 2011 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. Op 19 juni 2013 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard en wordt tevens aan verzoekers bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 27 januari 2015 dienen verzoekers een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. Op 13 mei 2015 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard en wordt tevens aan verzoekers bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Bij arrest nr. 189 289 van 30 juni 2017 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing.

Op 1 december 2017 dienen verzoekers een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. Op 23 april 2018 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing:

"*(…)*
Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 01.12.2017 werd ingediend door:

B., D. (…) (R.R.: xxx)
geboren te K. D. (…) op (…).1985

+ echtgenote: T. B., D. K. (…) (R.R.: xxx)
geboren te K. D. (…) op (…).1988
+ minderjarig kind:
B., D. (…), geboren op (…).2012

nationaliteit: Nepal
adres: (…)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De heer B. (…) vroeg op 26.09.2008 in België asiel aan. Deze asielprocedure werd op 09.03.2009 afgesloten met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De duur van de asielprocedure - namelijk iets meer dan 5 maanden - was zeker ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.
Mevrouw T. B. (…) kwam in de loop van 2010 naar België maar vroeg nooit asiel aan.

Betrokkenen beweren dat zij schrik hebben om in mensonterende of vernederende situaties terecht te komen in hun land van herkomst en dat zij daardoor niet kunnen terugkeren. Ook beweren ze dat de familie van de heer B. (…) nog steeds last ondervindt en hem waarschuwen dat hij bij terugkeer niet veilig zal zijn. Echter, betrokkenen leggen geen bewijzen voor die deze beweringen kunnen staven. Het is niet onredelijk om van betrokkenen te eisen dat zij, om hun beweringen te staven, op zijn minst een begin van bewijs dienen voor te leggen. De loutere vermelding dat zij schrik hebben om in mensonterende of vernederende situaties terecht te komen in hun land van herkomst, dat zij daardoor niet kunnen terugkeren en dat de familie van de heer B. (…) nog steeds last ondervindt en hem waarschuwen dat hij bij terugkeer niet veilig zal zijn, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen betrokkenen hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Ook verwijzen betrokkenen naar alle natuurfenomenen die het land getroffen hebben zoals de aardbevingen in 2015 en de modderstromen en overstromingen in 2017. Betrokkenen tonen echter niet aan dat zij op een of andere manier persoonlijk getroffen werden door deze natuurfenomenen of dat zij omwille van deze natuurfenomenen enig nadeel zouden ondervinden bij een terugkeer naar hun land van herkomst. Nogmaals dient er benadrukt te worden dat het aan betrokkenen is om op zijn minst een begin van bewijs te leveren om alzo hun beweringen te staven. Verder beweren betrokkenen dat zij vrezen om in de armoede terecht te komen aangezien zij daar niet kunnen terugvallen op personen die voor de heer B. (…) en de rest van zijn gezin kunnen zorgen. Dit element kan eveneens niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. De heer B. (…) verklaarde immers bij zijn asielaanvraag dat zijn ouders, broer en zes zussen nog in Nepal verbleven.
Volgens eigen verklaringen bij zijn asielaanvraag zou hij zelfs nog een kind in Nepal hebben, nl B. P. (…), geboren op (…).2008. Betrokkenen tonen niet aan dat deze familieleden niet langer in Nepal zouden zijn, noch dat zij niet voor korte tijd bij deze familieleden zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag om machtiging tot verblijf. Ook tonen betrokkenen niet aan dat deze familieleden hen niet tijdelijk financieel kunnen ondersteunen gedurende hun verblijf in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, noch dat zij niet door middel van tewerkstelling in hun levensonderhoud kunnen voorzien. Er dient eveneens opgemerkt te worden dat betrokkenen, indien gewenst, ook steeds een beroep kunnen doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. De IOM beschikt immers over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage.

Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft, dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is.
Verder tonen betrokkenen niet aan dat zij andere sociale banden hebben die zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar de door art. 8 van het EVRM geboden bescherming.

De heer B. (…) verwijst verder naar het feit dat hij van 15.10.2008 tot 08.10.2012 in het bezit was van een attest van immatriculatie (Al). Van 15.10.2008 tot 15.01.2009 was hij in het bezit van een Al in het kader van zijn asielprocedure. Zoals reeds gesteld duurde de asielprocedure slechts iets meer dan 5 maanden wat zeker niet als onredelijk lang kan beschouwd worden. Op 26.07.2009 diende de heer B. (…) een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van art. 9ter in. Deze aanvraag werd op

28.07.2009 ontvankelijk verklaard en hij werd in het bezit gesteld van een Al. Hij diende echter te weten dat dit Al geen verblijfstitel was maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen ontvankelijk verklaard werd en nog in behandeling was. Op 14.05.2012 werd deze aanvraag alsnog ongegrond bevonden, hem betekend op 22.08.2012, en het Al werd daaropvolgend ingetrokken. Bovendien wordt door de Vreemdelingenwet geen termijn voorzien waarbinnen deze aanvragen op basis van art. 9ter behandeld moeten worden. Evenmin bestaat er in hoofde van de overheid een verplichting om te motiveren waarom zij zoveel tijd nodig heeft gehad om tot een beslissing te komen. Het kan de administratie niet ten kwade worden genomen de zaak zorgvuldig te hebben onderzocht en hiervoor de nodige tijd te hebben genomen. Tot slot geeft het feit dat er vertraging, zelfs indien onredelijk lang, werd opgelopen in de behandeling van het dossier betrokkenen niet de mogelijkheid om beroep te doen op gelijk welk recht van verblijf dan ook. Voor wat de bewering betreft dat de overheid gedurende de afgelopen 20 jaar omwille van de lange behandelingsduur van bepaalde verblijfsprocedures humanitaire regularisaties heeft toegestaan, dient er opgemerkt dat elk dossier naar aanleiding van een aanvraag om machtiging tot verblijf individueel wordt onderzocht en dat het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de heer B. (…) en zijn familie met zich mee brengt. Het is trouwens aan de heer B. (…) om de overeenkomsten aan te tonen tussen zijn eigen situatie en de situatie waarvan hij beweert dat ze vergelijkbaar is.

Wat betreft het feit dat hun kind in België is geboren; betrokkenen verklaren niet waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor hen zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

Wat de scholing van het kind betreft; uit de bijgevoegde stukken bij onderhavige aanvraag blijkt dat het kind momenteel in de derde kleuterklas zit en bijgevolg is het kind dus nog niet school- en/of leerplichtig in België. Aangezien het kind op dit moment nog niet school- en/of leerplichtig is, is het inroepen van art. 28 en art. 29 van het Internationaal Verdrag van de Rechten van het Kind hier niet van toepassing. Bovendien tonen betrokkenen niet aan dat een (verdere) scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Tot slot, wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen geen strafbare feiten pleegden, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige aangehaalde elementen (dat de heer B. (…) reeds meer dan 9 jaar en België verblijft en mevrouw T. B. (…) meer dan 7 jaar; dat de heer B. (…) Franse en Nederlandse lessen heeft gevolgd en dat hun kind sinds 2015 is aangesloten bij een voetbalclub) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen- behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980. Volledigheidshalve dient er nog opgemerkt te worden dat mevrouw T. B. (…) geen bewijzen van haar integratie voorlegt. Indien zij toch dergelijke bewijzen kan voorleggen, kunnen ook deze elementen met betrekking tot haar integratie het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.
(…)"

Op 23 april 2018 wordt aan eerste verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing:

"*(…)*
De heer,
Naam, voornaam: B., D. (…) geboortedatum: (…).1985 geboorteplaats: K.D. (…)
nationaliteit: Nepal

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen[1], tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,
onmiddellijk na de kennisgeving.

Reden van de beslissing:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:
o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:
Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.
Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 (nul) dagen verminderd omdat:
o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:
Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 13.05.2015, hem betekend op 26.05.2015.
(…)"

Op 23 april 2018 wordt aan tweede verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de derde bestreden beslissing:

"*(…)*
Mevrouw,
Naam, voornaam: T. B., D. K. (…) geboortedatum: (…).1988 geboorteplaats: K. D. (…)
nationaliteit: Nepal

+ minderjarig kind:
B., D. (…), geboren op (…).2012, nationaliteit: Nepal

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen[1], tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,
onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:
Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:
o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:
Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.
Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 (nul) dagen verminderd omdat:
o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:
Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 13.05.2015, haar betekend op 26.05.2015.
(…)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekers voeren een enig middel aan gericht tegen de eerste bestreden beslissing dat luidt als volgt:

"*Middelen: schending van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet en schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, schending van het EVRM en het IVRK*
De staatssecretaris voor asiel en migratie meent dat de regularisatieaanvraag van verzoekers d.d. 23.04.2018 op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk is.
Verzoekers begrijpen niet waarom verwerende partij tot deze conclusie komt en wensen te reageren op de bestreden beslissingen.
III.1. Schending van art. 3 van het EVRM
Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: "niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen."

Verzoekers hebben schrik dat zij slachtoffer zullen zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in hun land van herkomst of ernstige bedreiging van hun leven of persoon riskeren als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.
Dat zij onmogelijk kunnen terugkeren naar Nepal.
Ondertussen werd Nepal ook meermaals getroffen door zware aardbevingen en overstromingen die het land in puin achterlieten en nog steeds zware gevolgen heeft voor de inwoners, zowel op gebied van huisvesting als economie waardoor verzoeker nergens meer terecht kan. Het is een algemene ongunstige toestand; veel protest tegen de nieuwe grondwet, problemen aan de grens met India. Ook is er weinig gas en olie op dit moment.
Dat er duidelijk gesteld wordt dat ze geconfronteerd worden met voedselschaarste, gebrek aan levensruimte en voorzieningen voor basisonderhoud. Vooral de ongeletterden en de vrouwen bevinden zich in een kwetsbare positie. Vrouwen en meisjes worden vaak gedwongen om te werken in dansbars en massagesalons.
Als zij dienen terug te keren naar Nepal ondervinden zij problemen in de Nepalese maatschappij.
Zij dienden reeds een asielaanvraag in voor de problemen die verzoekers ondervonden in Nepal, doch deze problemen zijn, ondanks het negatief resultaat in deze procedure, nog niet van de baan.
Zijn familie ondervindt nog steeds last en waarschuwt hem dat hij bij terugkeer niet veilig zal zijn.
Dat zij dan ook onder de bescherming vallen van art. 3 EVRM en dit voor verzoekers een buitengewone omstandigheid uitmaakt.
Dat de situatie voor verzoekers wel degelijk erbarmelijk is indien zij dienen terug te keren.
Zeker in het licht van de recente overstromingen en modderstromen die Nepal getroffen hebben.
Verzoekers hebben inderdaad het grootste deel van hun leven in Nepal verbleven, doch verblijven nu al reeds meerdere jaren in België en hebben maar weinig contact meer met zijn land van herkomst door hun problemen die verzoekers daar kenden, alsook door alle natuurfenomenen die het land getroffen hebben zoals de aardbevingen in 2015 en de modderstromen en overstromingen in 2017.
De opbouw van en in het land van herkomst duurt door deze situatie al enkele jaren en zal zeker nog tientallen jaren duren.
Verwerende partij schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door hier geen rekening mee te houden.
Verzoekers zijn al meer dan 10 jaar niet meer in hun land van herkomst geweest.
Zij kunnen immers niet terugkeren naar hun land van herkomst! Zij zijn Nepal lang geleden ontvlucht uit schrik voor hun leven en hebben alle banden verbroken en alles en iedereen daar achtergelaten. Ondertussen hebben verzoekers ook een kind waar zij moeten aan denken.
Zij kunnen dat kind toch niet meenemen naar het land dat zij jaren geleden zijn ontvlucht uit schrik voor hun leven en dat voor het kind een onbekend land is. Het kind is nog nooit in Nepal geweest.
Het mag duidelijk zijn dat Verzoekers nergens meer terecht kunnen in hun land van herkomst en dat een eventuele terugkeer een schending zou uitmaken van art. 3 EVRM.
Dat hun situatie grondig onderzocht dient te worden.
Ten eerste is het in de praktijk mogelijk dat individuen in de onmogelijkheid verkeren om bijvoorbeeld accommodatie te vinden. Deze personen hebben wellicht geen steun van familie en een gemeenschap in het voorgestelde gebied.
Discriminatie en de slechte economische omstandigheden vergroten de moeilijkheden bij het zich opnieuw vestigen in het land.
Ten tweede, minderheden ondervinden specifieke moeilijkheden bij het vinden van toegang tot hulp.
Ten derde blijkt dat de hulp voorzien door de overheid waarschijnlijk ontoereikend is.
Het mag duidelijk zijn dat de belangen van verzoekers en hun kind zich in België bevinden en dat zij geregulariseerd dienen te worden.
Dat de bestreden beslissing dan ook vernietigd dient te worden!
III.2. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur
Schending van de zorgvuldigheidsverplichting
A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De -plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming. "[1]
Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing dat verwerende partij onvoldoende afweging heeft gemaakt m.b.t. het dossier van verzoekers.
Zij dienen het dossier van verzoekers zorgvuldig te onderzoeken.
Indien verwerende partij dit had gedaan, zou men tot de conclusie gekomen zijn dat de gronden tot integratie en langdurig verblijf, waarvan meerdere jaren legaal, wel degelijk diende onderzocht te worden.
Ook diende men te onderzoeken of verzoekers wel degelijk terug kunnen.

Dat de situatie voor verzoekers erbarmelijk is indien zij dienen terug te keren. Zeker in het licht van de nieuwe overstromingen en modderstromen die Nepal getroffen hebben en dat terwijl verzoekers er geen dak boven hun hoofd zullen hebben.
De ouders hebben weliswaar het grootste deel van hun leven in Nepal verbleven, doch verblijven nu al ettelijke jaren in België en hebben maar weinig contact meer met hun land van herkomst, zeker door alle natuurfenomenen die het land getroffen hebben zoals de aardbevingen in 2015 en de modderstromen en overstromingen in 2017. En het kind darrentegen is er nog nooit geweest. Zij is nl. in België geboren.
De opbouw van en in het land van herkomst duurt door deze situatie al enkele jaren en zal zeker nog tientallen jaren duren.
Uw raad bevestigde reeds in zijn arrest nr. 120 763 van 17.03.2014 dat verwerende partij rekening dient te houden met het geheel van elementen.
Het arrest vermeldt het volgende: "De fragmentarische beoordeling van de voorliggende documenten is dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel."
Verwerende partij dient het dossier van verzoekers in zijn geheel te onderzoeken!
III.3. Schoolgaande kinderen
Kruispunt Migratie stelt:
"Andere omstandigheden of geheel van omstandigheden
Elke omstandigheid of geheel van omstandigheden die het indienen van de aanvraag in het herkomstland bijzonder moeilijk maakt, kan een buitengewone omstandigheid zijn. Die omstandigheden kunnen te maken hebben met het verblijf in België. Je kan ook omstandigheden in het herkomstland inroepen.
Voorbeelden van omstandigheden in België:
• je kind zou een school- of academiejaar verliezen
• je zou je werk verliezen
• je bent opgesloten in de gevangenis"
Verzoekers voldoen aan deze buitengewone omstandigheid.
Kinderen zijn schoolplichtig tussen 6 jaar en 18 jaar.
Hun kind gaat naar school en is ook schoolplichtig. Het kind is sinds januari 2018 6 jaar geworden en dus ook schoolplichtig.
Hier wordt geen rekening mee gehouden in de beslissing. Er wordt tevens foutief aangehaald dat het kind niet schoolplichtig zou zijn.
Het is hier geboren en heeft hier sindsdien school gelopen.
Zij komen dan ook in aanmerking voor regularisatie op basis van de voorwaarde schoolgaande kinderen, de aanvraag dient dan ook in de gegrondheid behandeld te worden.
Immers, zij kunnen moeilijk hun kind van school halen om terug te keren naar Nepal, om aldaar een aanvraag in te dienen.
Het kind loopt in België school en is hier geboren. Hierdoor heeft het nooit het Nepalees schrift geleerd. Dit is namelijk ver verwijderd en volledig verschillend van het Nederlands schrift.
Dat hiermee dan ook rekening gehouden moet worden, (arrest RvV - 181.193 d.d. 24.01.2017). Het kind zal in Nepal niet kunnen aarden of volgen. Ook heeft het kind in België een uitgebreide vriendenkring uitgebouwd die het kind zou moeten achterlaten bij terugkeer.
De enige oplossing is een regularisatie!
Het kind heeft immers recht op onderwijs! Bovendien groeit het op in België met de Belgische normen en waarden. Hier wordt gewoon met de toekomst van het kind gespeeld en dit in de meest negatieve zin van het woord.
Ook het Internationaal Verdrag Inzake de rechten van het kind garandeert het recht op onderwijs.
Artikel 28 Onderwijs
Het kind heeft recht op onderwijs. Basisonderwijs is voor ieder kind gratis en verplicht. De overheid zorgt ervoor dat het voortgezet - en beroepsonderwijs toegankelijk is voor ieder kind, in overeenstemming met zijn of haar leerniveau. De overheid pakt vroegtijdig schooluitval aan. De handhaving van de discipline op school moet de menselijke waardigheid en kinderrechten respecteren. International samenwerking is nodig om analfabetisme te voorkomen.
Artikel 29 Onderwijsdoelstellingen
Het kind heeft recht op onderwijs dat is gericht op: de ontplooiing van het kind; respect voor mensenrechten en voor de eigen culturele identiteit, de waarden van het eigen land en van andere landen; vrede en verdraagzaamheid; gelijkheid tussen geslachten; vriendschap tussen alle volken en groepen en eerbied voor het milieu. Iedereen is vrij om een school naar eigen inzicht op te richten met inachtneming van deze beginselen en de door de overheid vastgestelde minimumnormen voor alle scholen.
Dat zij dus geregulariseerd dienen te worden, onder meer op basis van dit criterium!
III.4. integratie en langdurig verblijf

Art 9bis, §2 van de wet van 15.12.1980 vermeldt immers het volgende:
(…)
Dat art 9bis, §2 geen melding maakt van het feit dat een langdurig verblijf en integratie geen buitengewone omstandigheid kunnen uitmaken.
Bijgevolg schendt verwerende partij flagrant het rechtszekerheidsbeginsel door deze elementen te verwerpen zonder enige wettelijke rechtvaardigingsgrond.
Dat verwerende partij bovendien het motiveringsbeginsel flagrant schendt.
De verwerende partij moet motiveren waarom de integratie geen buitengewone omstandigheid kan vormen. Dat de buitengewone omstandigheden wel degelijk aangetoond worden en dat de opgebouwde integratie wel degelijk in de gegrondheidsfase onderzocht dient te worden. Zij hebben ook meerdere jaren legaal verblijf gekend waarin integratie kan worden opgebouwd.
Men kan dit niet naast zich neer laten liggen en men moet hiermede wel degelijk rekening houden bij het behandelen van hun aanvraag.
Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht.
Het getuigt van een eenzijdige interpretatie van verwerende partij om de opgebouwde integratie en het langdurig verblijf van verzoekers louter te willen beoordelen in het kader van het gegrondheidsonderzoek.
De kortste weg naar de beslissing en om met dit alles geen rekening te moeten houden is een onontvankelijkheidsbeslissing.
Hierdoor miskent verwerende partij de buitengewone omstandigheden. Dat dit onaanvaardbaar is!
Waarom kan de opgebouwde integratie en het langdurig verblijf niet in overweging genomen worden in zowel het ontvankelijkheidsonderzoek als het gegrondheidsonderzoek?!
Dat hieruit blijkt dat verwerende partij redenen zoekt om de aanvraag van verzoekers onontvankelijk te verklaren, zonder rekening te houden met ALLE elementen!
Dat verzoekers van mening zijn dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden en dat zij geregulariseerd dienen te worden.
Bovendien erkende verwerende partij reeds dat integratie kan plaatsvinden tijdens legaal verblijf.
Het Cassatieberoep vermeldt het volgende: "Integratie kan plaatsvinden tijdens legaal verblijf. Iemand die bijvoorbeeld overdreven lang heeft moeten wachten op een beslissing in zijn asielprocedure kan daarom aanspraak maken op een regularisatie van zijn verblijf. Ook iemand die na een asielprocedure bepaalde andere procedures had die in hun geheel te lang duren, komt in aanmerking voor regularisatie."
Dat er hier wel degelijk sprake van is en dit gedurende meerdere jaren.
Verwerende partij dient rekening te houden met alle en het geheel van elementen in het dossier en deze afdoende te motiveren!
Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de motiveringsplicht en bovendien ook een schending is van het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel.
Dat de beslissing van verwerende partij dan ook onterecht genomen werd en zij de materiële motiveringsplicht flagrant schendt.
Het is in het belang van alle partijen om verzoekers op basis van alle voorliggende elementen het verblijf toe te kennen, waar zij recht op hebben, zodat zij kunnen werken en bijdragen in de maatschappij, wat zij zelf ook alleen maar wensen. Tevens is het voortzetten van de scholing van het kind, hier in België ook zeer belangrijk gezien de scholingsmogelijkheden in Nepal beduidend minder, soms onmogelijk zijn temeer daar het kind nog nooit in Nepal heeft verbleven en het schrift en de taal niet machtig is. Dat men ook rekening dient te houden met het feit dat het kind in België geboren is en uitsluitend hier heeft verbleven en school loopt en dit in de Nederlandse taal/schrift.
Bovendien is het nogmaals pijnlijk duidelijk dat verwerende partij erin gefaald heeft rekening te houden met alle aangehaalde elementen en het geheel van elementen.

Dat deze argumenten, in tegendeel tot wat verwerende partij stelt, wel degelijk ook buitengewone omstandigheden vormen.
Bijgevolg,
Dat verzoekers van mening zijn dat zij voldoende hebben aangetoond dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat zij van mening zijn dat hun regularisatieaanvraag ten gronde behandeld moest worden.
Immers, artikel 9 bis van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:
(…)
Dat verzoekers van mening zijn, dat zij volledig aan deze voorwaarden voldoen en bijgevolg een regularisatieaanvraag op basis van art 9bis indienden teneinde geregulariseerd te worden.

Dat de beslissing van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden en zij zich duidelijk vergissen in dit dossier en belangrijke elementen over het hoofd hebben gezien.
De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel en gelijkheidsbeginsel.
Dat verzoekers helemaal niet inzien op waarom verwerende partij weigert rekening te houden met ALLE elementen en het geheel van elementen die verzoekers aanhalen in hun verzoekschrift.
Dat verzoekers dan ook menen dat hun aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld.
De bestreden beslissing dient dan ook geschorst en vernietigd te worden aangezien zij het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel flagrant schendt."

2.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"*Verzoekers stellen in een eerste middel een schending voor van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, van het EVRM en van het IVRK.*
Zij betogen onmogelijk te kunnen terugkeren naar Nepal. Ze zouden er problemen ondervinden in de Nepalese maatschappij. Er zouden natuurproblemen zijn en de opbouw van het land zou nog lang duren. Ze zouden er al tien jaar niet meer zijn geweest en hun kindje zou er nog nooit zijn geweest. Hun integratie en langdurig verblijf diende onderzocht te worden. Hun kindje zou school lopen, schoolplichtig zijn en hier zijn geboren. Zij stellen dat de verwerende partij rekening had moeten houden met alle elementen.
De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekers zich ertoe beperken de door hen in hun aanvraag reeds opgeworpen elementen opnieuw uiteen te zetten in hun verzoekschrift. Zij tonen echter op geen enkele wijze aan dat de manier waarop die elementen door het bestuur werden beoordeeld in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zou zijn.
Bovendien beriepen verzoekers zich opnieuw op de elementen die zij ook reeds in het kader van een vorige aanvraag 9bis hadden aangehaald en waaromtrent de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds op 30 juni 2017 oordeelde als volgt:
"(…) De verzoekende partijen werpen in het eerste middelonderdeel op dat zij uit de motivering van de eerste bestreden beslissing niet kunnen afleiden waarom de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris het gegeven dat hun kind in België is geboren, hier opgroeit en de Belgische normen en waarden meekrijgt en dat het land van herkomst van hun kind België is, wat volgens hen een buitengewone omstandigheid uitmaakt, niet onderzoekt. Er wordt evenwel op gewezen dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris in de eerste bestreden beslissing heeft overwogen dat "(w)at betreft het aangehaalde element dat het kind hier geboren zou zijn, hij alleen de Belgische cultuur en gewoontes zou kennen en hij onmogelijk zou kunnen terugkeren naar een land dat hij niet zou kennen en waar hij nog nooit zou zijn geweest, het (…) zeer ongeloofwaardig (is) dat betrokkenen in huiselijke sfeer geen Nepalees zouden spreken, wat toch hun moedertaal is, en dat het kindje niet zou opgevoed zijn in het Nepalees, niettegenstaande het mogelijk is dat het kind daarnaast ook het Nederlands zou leren" en "(h)et (…) dan ook onwaarschijnlijk (lijkt) dat het kindje, zeker gezien zijn jeugdige leeftijd, zich niet meer zou kunnen aanpassen aan de cultuur en de gewoontes van zijn land van herkomst". Tevens wordt er in deze beslissing op gewezen dat aan de verzoekende partijen "op 07.08.2013 (…) een bevel om het grondgebied te verlaten met een termijn van dertig dagen" betekend werd, dat "(h)et kindje (…) toen amper één jaar en zeven maanden oud (was)" en dat "(i)ndien betrokkenen gevolg hadden gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, wat zij verondersteld werden te doen, (…) deze problemen zich niet gesteld (hadden)", zodat "het de ouders zijn die de belangen van het kind hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf". Aldus wordt genoegzaam gemotiveerd waarom het gegeven dat hun kind in België is geboren en hier opgroeit geen buitengewone omstandigheid uitmaken.
(…)
In een vijfde middelonderdeel laten de verzoekende partijen gelden dat hun kind in Nepal niet dezelfde kansen kan krijgen in het onderwijs en dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris er aan voorbij gaat dat er, gelet op de recente aardbevingen, geen toegang is tot het kleuteronderwijs in Nepal en dat de basisinfrastructuur niet beschikbaar is voor kinderen in Nepal. Er wordt evenwel op gewezen dat het de vreemdeling toekomt om klaar en duidelijk in zijn aanvraag te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. In casu blijkt niet dat de verzoekende partijen in hun machtigingsaanvraag van 27 januari 2015 het gebrek aan basisinfrastructuur in Nepal in het licht van de aardbevingen als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet hebben ingeroepen,

zodat het de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet dienstig kan worden verweten geen rekening te hebben gehouden met deze informatie en te hebben geoordeeld dat er "niet (wordt) aangetoond dat een toekomstige scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden of dat de scholing van het kind gespecialiseerd onderwijs of een gespecialiseerde infrastructuur zal behoeven die niet in het land van herkomst te vinden is". Het staat de verzoekende partijen vrij om een nieuwe aanvraag in te dienen en deze elementen daarbij alsnog als buitengewone omstandigheid in te roepen.
Waar de verzoekende partijen in het vijfde en het tiende middelonderdeel aanstippen dat hun kind enkel in het Nederlands naar school is gegaan, slechts de Belgische cultuur en gewoontes kent en onmogelijk kan terugkeren naar Nepal, beperken zij zich tot de loutere herhaling van wat zij in hun machtigingsaanvraag reeds hebben uiteengezet, zonder evenwel de concrete motieven van de eerste bestreden beslissing hieromtrent, met name dat het "zeer ongeloofwaardig (is) dat betrokkenen in huiselijke sfeer geen Nepalees zouden spreken, wat toch hun moedertaal is, en dat het kindje niet zou opgevoed zijn in het Nepalees, niettegenstaande het mogelijk is dat het kind daarnaast ook het Nederlands zou leren" en dat het "dan ook onwaarschijnlijk (lijkt) dat het kindje, zeker gezien zijn jeugdige leeftijd, zich niet meer zou kunnen aanpassen aan de cultuur en de gewoontes van zijn land van herkomst", te ontkrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen. Met de loutere herhaling van de elementen uit hun aanvraag om machtiging tot verblijf weerleggen de verzoekende partijen geenszins de concrete vaststellingen van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris. Aldus maken de verzoekende partijen het bestaan van buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk, noch tonen zij aan dat de eerste bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze is genomen. Met een dergelijke summiere uiteenzetting doen de verzoekende partijen niets meer dan te kennen geven dat zij het niet eens zijn met de beoordeling door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris van de door hen aangebrachte elementen.(…)"
Ook thans tonen verzoekers niet aan waarom het loutere feit dat hun kindje in België geboren is, hen zou verhinderen een aanvraag in te dienen vanuit hun herkomstland.
De motivering volgens de welke de verblijfstermijn en integratie niet als buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kunnen worden weerhouden is in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers: "dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)". (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest nr. 105 846 van 25 juni 2013, http://www.rvv-cce.be/) Er kan dan ook niet geconcludeerd worden dat de wijze waarop de verwerende partij het ingeroepen langdurig verblijf en de integratie van verzoekers apprecieerde, kennelijk onredelijk is.
"De Raad wijst erop, zoals eerder uiteengezet in punt 3.3., dat het aantonen van buitengewone omstandigheden niet mag verward worden met aanhalen van argumenten ten gronde om een machtiging tot verblijf in België te bekomen.
Het verblijf van verzoekers in België en de betoogde integratie en sociale bindingen die daaruit zouden zijn voortgevloeid zijn, conform rechtspraak van de Raad van State, elementen die veeleer betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag (cf. RvS 9 december 2009, nr. 198.769), zoals reeds uitgebreid uiteengezet in punt 3.3. Deze elementen kunnen derhalve in beginsel niet verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het land van herkomst werd ingediend." (RVV, arrest nr. 115 749 van 16 december 2013)
M.b.t. artikel 3 EVRM werd in de bestreden beslissing terecht opgeworpen dat verzoekers hun beweringen dienen te staven met een begin van bewijs en dat een loutere vermelding van artikel 3 EVRM niet volstaat om als buitengewone omstandigheid te worden aanvaard. Er werd ingegaan op de verklaring dat ze er in vernederende situaties zouden terechtkomen en dat het niet veilig zou zijn in Nepal. In hun verzoekschrift beroepen ze zich opnieuw op de algemene situatie in Nepal zonder enig concreet element aan te brengen dat op hun situatie van toepassing zou zijn. Waar zij zich ook opnieuw beroepen op de natuurrampen in hun herkomstland, dient opgemerkt dat hieromtrent ook uitvoerig gemotiveerd werd in de bestreden beslissingen en werd opgemerkt dat zij niet hebben aangetoond dat zij hier op een of andere manier persoonlijk door zijn getroffen. Bovendien werd gemotiveerd als volgt:
"De heer B. (…) verklaarde immers bij zijn asielaanvraag dat zijn ouders, broer en zes zussen nog in Nepal verbleven; Volgens eigen verklaringen bij zijn asielaanvraag zou hij zelfs nog een kind in Nepal hebben, nl B. P. (…), geboren op 22.01.2008." (eigen markering)
Verzoekers brengen tegen voormelde argumenten niets in. Zij betwisten niet dat verzoeker dergelijke verklaringen heeft afgelegd en reppen met geen woord omtrent de aanwezige familieleden en aanwezig minderjarig kind.

M.b.t. het schoollopen gaan zij eraan voorbij dat hun kind niet schoolplichtig is daar het slechts in het derde jaar kleuteronderwijs zit en zij verder ook evenmin hebben aangetoond dat het geen school zou kunnen lopen in het herkomstland.
Een schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, van het EVRM en van het IVRK wordt niet aannemelijk gemaakt.
Het eerste middel is niet ernstig."

2.1.3.1. Verzoekers voeren de schending van het gelijkheidsbeginsel aan maar laten na om deze met concrete gegevens uiteen te zetten. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*". Onder "middel" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zetten verzoekers in hun verzoekschrift niet uiteen op welke wijze zij het gelijkheidsbeginsel door de eerste bestreden beslissing geschonden achten. Het middel is, wat dit betreft, niet ontvankelijk.

2.1.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoekers de aanvraag niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Verzoekers voeren aan dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris dient te motiveren waarom hun integratie geen buitengewone omstandigheid kan vormen. Verzoekers gaan er evenwel aan voorbij dat in de eerste bestreden beslissing duidelijk wordt gemotiveerd dat "*(d)e overige aangehaalde elementen (dat de heer B. (…) reeds meer dan 9 jaar en België verblijft en mevrouw T. B. (…) meer dan 1 jaar; dat de heer B. (…) Franse en Nederlandse lessen heeft gevolgd en dat hun kind sinds 2015 is aangesloten bij een voetbalclub) (…) niet (verantwoorden) dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend*", dat "*(d)eze elementen (…) tot de gegrondheid (behoren) en (…) in deze fase niet behandeld (worden)*" waarbij wordt verwezen naar het arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 van de Raad van State, waarin wordt gesteld dat "*omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend*". Over de integratie van tweede verzoekster wordt nog uiteengezet dat zij "*geen bewijzen van haar integratie voorlegt*". Aldus blijkt uit de motieven van de eerste bestreden beslissing dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris genoegzaam heeft gemotiveerd waarom de integratie van verzoekers geen buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet uitmaakt.

Hierbij kan er nog op worden gewezen dat de plicht tot uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet verder te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing het waarom of uitleg dient te vermelden. Ten overvloede kan nog worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, wat *in casu* niet het geval is, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de eerste

bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (*cf.* RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de eerste bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

2.1.3.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

2.1.3.4. Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"*Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.*
Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

Artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"*§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (…)*"

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:
1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris *c.q.* de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoekers een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of de aanvraag van verzoekers wel regelmatig

was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekers hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in hun land van oorsprong hebben ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

2.1.3.5. In hun aanvraag van 1 december 2017 hebben verzoekers het volgende aangehaald over de ontvankelijkheid van de aanvraag en de buitengewone omstandigheden:

- de lange duur van hun verblijf in België en hun integratie;
- artikel 3 van het EVRM;
- de aardbeving in 2015 en de modderstromen in 2017;
- in geval van een terugkeer komen zij in armoede terecht;
- het schoollopen van hun kind;
- hun kind is in België geboren;
- het recht op onderwijs zoals voorzien in de artikelen 28 en 29 van het Internationaal verdrag inzake de Rechten van het Kind, ondertekend te New York op 20 november 1989 (hierna: Kinderrechtenverdrag).

In de eerste bestreden beslissing wordt hierop geantwoord zoals weergegeven onder punt 1. van dit arrest.

2.1.3.6. Verzoekers verwijzen naar artikel 3 van het EVRM en zetten uiteen dat zij schrik hebben het slachtoffer te zullen worden van foltering of van onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in hun land van herkomst of een ernstige bedreiging van hun leven of persoon riskeren als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. In essentie beperken verzoekers zich tot een loutere herhaling van wat zij in hun machtigingsaanvraag reeds hebben uiteengezet, zonder evenwel de concrete motieven van de eerste bestreden beslissing hieromtrent, met name dat "*de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden*", dat zij "*hun beweringen (dienen) te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3*" en dat "*(d)e algemene bewering (…) niet (wordt) toegepast op de eigen situatie*", zodat "*(d)e loutere vermelding van het artikel 3 EVRM (…) niet (volstaat) om als een buitengewone omstandigheid aanvaard te worden*", te weerleggen of te ontkrachten. Met de loutere herhaling van de elementen uit hun aanvraag om machtiging tot verblijf weerleggen verzoekers geenszins de concrete vaststellingen van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris. Aldus maken zij het bestaan van buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet niet aannemelijk, noch tonen zij aan dat de eerste bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze is genomen. Met een dergelijke summiere uiteenzetting doen verzoekers niets meer dan te kennen geven dat zij het niet eens zijn met de beoordeling door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris van (de bewijswaarde van) de door hen aangebrachte elementen. Bovendien werd de asielprocedure van eerste verzoeker door de Raad bij arrest nr. 24 282 van 9 maart 2009 negatief afgesloten omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig werd geacht. In de eerste bestreden beslissing werd op dit arrest gewezen.

2.1.3.7. Verzoekers voeren aan dat Nepal ondertussen ook meermaals werd getroffen door zware aardbevingen en overstromingen die het land in puin achterlieten en nog steeds zware gevolgen hebben voor de inwoners op het vlak van huisvesting en economie waardoor zij nergens meer terecht kunnen. Verderop in hun verzoekschrift verwijzen verzoekers opnieuw naar de aardbevingen in 2015 en de modderstromen en overstromingen in 2017 in hun land van herkomst. Verzoekers voeren aan dat de opbouw in hun land van herkomst door deze situatie al enkele jaren en zeker nog tientallen jaren zal duren. Verzoekers menen dat de gemachtigde flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden door hier geen rekening mee te houden.
In essentie beperken verzoekers zich tot een loutere herhaling van wat zij in hun machtigingsaanvraag reeds hebben uiteengezet, zonder evenwel de concrete motieven van de eerste bestreden beslissing hieromtrent te weerleggen of te ontkrachten, met name dat zij "*niet aan(tonen) dat zij op een of andere*

manier persoonlijk getroffen werden door deze natuurfenomenen of dat zij omwille van deze natuurfenomenen enig nadeel zouden ondervinden bij een terugkeer naar hun land van herkomst" en dat "*het aan betrokkenen is om op zijn minst een begin van bewijs te leveren om alzo hun beweringen te staven.*" Voorts wordt in de eerste bestreden beslissing nog overwogen dat "*(d)e heer B. (…) verklaarde (…) bij zijn asielaanvraag dat zijn ouders, broer en zes zussen nog in Nepal verbleven*" en dat verzoekers "*niet aan(tonen) dat deze familieleden niet langer in Nepal zouden zijn, noch dat zij niet voor korte tijd bij deze familieleden zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag om machtiging tot verblijf*", dat zij "*niet aan(tonen) dat deze familieleden hen niet tijdelijk financieel kunnen ondersteunen gedurende hun verblijf in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, noch dat zij niet door middel van tewerkstelling in hun levensonderhoud kunnen voorzien.*" Tevens wijst de gemachtigde op de mogelijkheid voor verzoekers om een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) "*om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. De IOM beschikt immers over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage.*"

2.1.3.8. Verzoekers wijzen erop dat de toestand in het algemeen in hun land van herkomst ongunstig is, er veel protest is tegen de nieuwe grondwet, er problemen zijn aan de grens met India en er weinig olie en gas is. Verzoekers laten gelden dat ze geconfronteerd zullen worden met voedselschaarste, gebrek aan levensruimte en voorzieningen voor basisonderhoud. Verzoekers merken op dat vooral de ongeletterden en de vrouwen zich in een kwetsbare positie bevinden en vrouwen en meisjes vaak gedwongen worden om te werken in dansbars en massagesalons.
Het komt de vreemdeling toe om klaar en duidelijk in zijn aanvraag te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. *In casu* blijkt niet dat verzoekers van voornoemde elementen gewag hebben gemaakt in hun machtigingsaanvraag van 1 december 2017 als buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, noch dat zij hiervan in de loop van de procedure melding hebben gemaakt, zodat het de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet dienstig kan worden verweten geen rekening te hebben gehouden met deze informatie.

2.1.3.9. Verzoekers wijzen erop dat zij reeds een asielaanvraag hebben ingediend voor de problemen die zij in Nepal hebben ondervonden en dat deze problemen ondanks het negatief resultaat in deze procedure nog niet van de baan zijn. Verzoekers tonen niet aan dat in de eerste bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens wordt uiteengezet dat "*Mevrouw T. B. (…) in de loop van 2010 naar België (kwam) maar (…) nooit asiel aan(vroeg).*" De asielprocedure van eerste verzoeker werd door de Raad bij arrest nr. 24 282 van 9 maart 2009 negatief afgesloten omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig werd geacht. In de eerste bestreden beslissing werd op dit arrest gewezen. Mede gelet op hetgeen hierboven werd uiteengezet tonen verzoekers niet aan dat de eerste bestreden beslissing steunt op onjuiste feitelijke gegevens dan wel op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

2.1.3.10. Verzoekers merken nog op dat de familie van eerste verzoeker hem waarschuwt dat hij bij een terugkeer niet veilig zal zijn. Verzoekers beperken zich in essentie tot een loutere herhaling van wat zij in hun machtigingsaanvraag reeds hebben uiteengezet, zonder hierbij de concrete motieven van de eerste bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen. Verzoekers laten de motieven van de eerste bestreden beslissing over de bewering dat de familie van eerste verzoeker nog steeds last ondervindt en hem waarschuwt dat hij bij een terugkeer niet veilig zal zijn, met name dat "*betrokkenen (…) geen bewijzen voor(leggen) die deze beweringen kunnen staven*" en "*(h)et (…) niet onredelijk (is) om van betrokkenen te eisen dat zij, om hun beweringen te staven, op zijn minst een begin van bewijs dienen voor te leggen*" en "*(d)e loutere vermelding dat zij schrik hebben om in mensonterende of vernederende situaties terecht te komen in hun land van herkomst, dat zij daardoor niet kunnen terugkeren en dat de familie van de heer B. (…) nog steeds last ondervindt en hem waarschuwen dat hij bij terugkeer niet veilig zal zijn, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden*" onbesproken.

2.1.3.11. Verzoekers laten gelden dat zij hun kind niet kunnen meenemen naar een land dat zij jaren geleden zijn ontvlucht uit schrik voor hun leven en dat voor hun kind onbekend is, hun kind is immers nog nooit in Nepal geweest. Waar verzoekers aanvoeren dat zij hun land van herkomst zijn ontvlucht uit

schrik voor hun leven kan worden verwezen naar hetgeen hierover hoger werd uiteengezet. Door erop te wijzen dat hun kind nog nooit in Nepal is geweest, maken verzoekers niet aannemelijk dat in de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze wordt uiteengezet dat "*(w)at betreft het feit dat hun kind in België is geboren; betrokkenen verklaren niet waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor hen zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.*"

2.1.3.12. Verzoekers stellen dat het duidelijk is dat zij nergens meer terecht kunnen in hun land van herkomst en dat hun situatie grondig dient te worden onderzocht. Verzoekers opperen dat het in de praktijk mogelijk is dat individuen in de onmogelijkheid verkeren om bijvoorbeeld accommodatie te vinden en dat deze personen wellicht geen steun van hun familie en hun gemeenschap hebben in het vooropgestelde gebied. Verzoekers laten gelden dat discriminatie en slechte economische omstandigheden de moeilijkheden vergroten om zich opnieuw te vestigen in hun land van herkomst. Verzoekers laten gelden dat minderheden specifieke moeilijkheden ondervinden bij de toegang tot hulp. Verzoekers merken ten slotte nog op dat de hulp van de overheid waarschijnlijk ontoereikend is.
Het betoog van verzoekers is algemeen, hypothetisch en gaat voorbij aan de concrete motieven van de eerste bestreden beslissing, met name dat "*(d)e heer B. (…) immers bij zijn asielaanvraag (verklaarde) dat zijn ouders, broer en zes zussen nog in Nepal verbleven.*" Verzoekers maken door middel van hun betoog niet aannemelijk dat in de eerste bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze wordt uiteengezet dat:
"*De heer B. (…) verklaarde immers bij zijn asielaanvraag dat zijn ouders, broer en zes zussen nog in Nepal verbleven.*
Volgens eigen verklaringen bij zijn asielaanvraag zou hij zelfs nog een kind in Nepal hebben, nl B. P. (…), geboren op (…).2008. Betrokkenen tonen niet aan dat deze familieleden niet langer in Nepal zouden zijn, noch dat zij niet voor korte tijd bij deze familieleden zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag om machtiging tot verblijf. Ook tonen betrokkenen niet aan dat deze familieleden hen niet tijdelijk financieel kunnen ondersteunen gedurende hun verblijf in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, noch dat zij niet door middel van tewerkstelling in hun levensonderhoud kunnen voorzien. Er dient eveneens opgemerkt te worden dat betrokkenen, indien gewenst, ook steeds een beroep kunnen doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. De IOM beschikt immers over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage."

2.1.3.13. Verzoekers verwijzen naar "Kruispunt-Migratie" waar voorbeelden van omstandigheden die een terugkeer naar het land van herkomst moeilijk maken worden opgesomd. Zij voeren aan dat zij voldoen aan "*je kind zou een school- of academiejaar verliezen*", hetgeen in die opsomming is opgenomen.
In de eerste bestreden beslissing wordt met betrekking tot het schoolgaan van het kind het volgende uiteengezet:
"*Wat de scholing van het kind betreft; uit de bijgevoegde stukken bij onderhavige aanvraag blijkt dat het kind momenteel in de derde kleuterklas zit en bijgevolg is het kind dus nog niet school- en/of leerplichtig in België. Aangezien het kind op dit moment nog niet school- en/of leerplichtig is, is het inroepen van art. 28 en art. 29 van het Internationaal Verdrag van de Rechten van het Kind hier niet van toepassing. Bovendien tonen betrokkenen niet aan dat een (verdere) scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.*"
Verzoekers kunnen evenwel zelf het moment kiezen wanneer ze terugkeren naar hun land van herkomst. Verzoekers kunnen namelijk terugkeren wanneer het schooljaar van hun kind beëindigd is om dan in het land van herkomst een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen. Verzoekers maken niet aannemelijk dat hun kind een schooljaar dreigt te verliezen.

2.1.3.14. Verzoekers werpen op dat kinderen schoolplichtig zijn tussen 6 en 18 jaar. Ze stippen aan dat hun kind sinds januari 2018 6 jaar is en dus schoolplichtig is. Verzoekers voeren aan dat hiermee geen rekening werd gehouden en er foutief werd aangehaald dat het kind niet schoolplichtig zou zijn.

Artikel 1, § 1, eerste lid van de wet van 29 juni 1983 betreffende de leerplicht (*BS* 6 juli 1983) luidt als volgt:

"*Voor de minderjarige is er leerplicht gedurende de periode van twaalf jaren die aanvangt met het schooljaar dat begint in het jaar waarin hij de leeftijd van zes jaar bereikt en eindigt op het einde van het schooljaar in het jaar tijdens hetwelk hij achttien jaar wordt.*"

Het kind van verzoekers werd geboren op 18 januari 2012, de eerste bestreden beslissing werd genomen op 23 april 2018. Op het ogenblik van het nemen van de eerste bestreden beslissing was het kind van verzoekers zes jaar oud. Uit artikel 1, § 1, eerste lid van de wet van 29 juni 1983 betreffende de leerplicht (*BS* 6 juli 1983) volgt dat in tegenstelling tot wat verzoekers voorhouden de leerplicht niet aanvangt op het moment dat het kind zes jaar wordt, maar wel vanaf "*het schooljaar dat begint in het jaar waarin hij de leeftijd van zes jaar bereikt*". Het kind van verzoekers is op 12 januari 2018 6 jaar geworden, maar zijn leerplicht vangt pas aan op 1 september 2018. Gelet op het voorgaande maken verzoekers niet aannemelijk dat in de eerste bestreden beslissing foutief wordt aangehaald dat hun kind in België niet schoolplichtig zou zijn geweest op het moment van het nemen van de eerste bestreden beslissing.

2.1.3.15. Verzoekers werpen op dat hun kind in België geboren is en sindsdien in België school heeft gelopen. Zij voeren aan dat zij moeilijk hun kind van school kunnen halen om terug te keren naar Nepal om aldaar een aanvraag in te dienen.
Verzoekers maken niet aannemelijk dat in de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze wordt uiteengezet dat "*(w)at betreft het feit dat hun kind in België is geboren; betrokkenen verklaren niet waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor hen zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.*" Verzoekers tonen niet aan dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze heeft overwogen dat zij "*niet aan(tonen) dat een (verdere) scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden.*" Verzoekers kunnen zelf het moment kiezen wanneer ze terugkeren naar hun land van herkomst. Verzoekers kunnen namelijk terugkeren wanneer het schooljaar van hun kind beëindigd is om dan in het land van herkomst een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen.

Verzoekers werpen op dat hun kind in België school loopt en in België geboren is, waardoor het nooit het Nepalees schrift heeft geleerd, hetgeen erg verschillend is van het schrift hier. Verzoekers werpen op dat hun kind in Nepal niet zal kunnen aarden en volgen.
Verzoekers maken evenwel niet aannemelijk dat in de eerste bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens wordt uiteengezet dat: "*Wat de scholing van het kind betreft; uit de bijgevoegde stukken bij onderhavige aanvraag blijkt dat het kind momenteel in de derde kleuterklas zit en bijgevolg is het kind dus nog niet school- en/of leerplichtig in België.*" en "*Bovendien tonen betrokkenen niet aan dat een (verdere) scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.*"
Verzoekers maken niet aannemelijk dat het kennelijk onredelijk is om het schoolgaan van hun kind niet als buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet te aanvaarden nu hun kind in België op het moment van de eerste bestreden beslissing nog niet schoolplichtig was.

Waar verzoekers verwijzen naar het arrest van de Raad met nummer 181 193 van 24 januari 2017 wordt opgemerkt dat in de continentale rechtstraditie vonnissen en arresten geen precedentenwaarde hebben. Bovendien tonen verzoekers niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, te meer nu de kinderen in het arrest waarnaar verzoekers verwijzen al veel langer school liepen in België en de asiel- en regularisatieprocedures in die zaak langer duurden dan in deze zaak. Aldus laten verzoekers na om de concrete motieven van de eerste bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen.

2.1.3.16. Verzoekers stippen aan dat hun kind recht heeft op onderwijs en verwijzen hierbij naar de artikelen 28 en 29 van het Kinderrechtenverdrag.

Het recht op onderwijs is in België gegarandeerd. Verzoekers tonen niet aan dat uit de artikelen 28 en 29 van het Kinderrechtenverdrag kan worden afgeleid dat België een verantwoordelijkheid heeft om te garanderen dat hun kind ook in Nepal voldoende toegang heeft tot onderwijs. Uit de artikelen 28 en 29 van het Kinderrechtenverdrag kan geen non-refoulementbeginsel worden afgeleid dat zou inhouden dat

kinderen niet mogen worden teruggestuurd naar hun land van herkomst wanneer een voldoende toegang tot onderwijs aldaar niet is gegarandeerd. Daargelaten de vraag naar de directe werking van de artikelen 28 en 29 van het Kinderrechtenverdrag, maken verzoekers - gelet op voorafgaande bespreking - geen schending van de voormelde artikelen aannemelijk. Ten overvloede wordt erop gewezen dat verzoekers niet aantonen dat er in Nepal geen gewoon onderwijs is.

2.1.3.17. Verzoekers vragen zich af waarom hun integratie en de lange duur van hun verblijf in het Rijk niet in overweging kunnen worden genomen in zowel het ontvankelijkheidsonderzoek als het gegrondheidsonderzoek. Verzoekers werpen op dat de verwerende partij erkende dat integratie kan plaatsvinden tijdens legaal verblijf en dat zij gedurende meerdere jaren legaal verblijf hadden. Met betrekking tot de integratie en de lange duur van het verblijf wordt in de eerste bestreden beslissing gesteld dat "*(d)e overige aangehaalde elementen (dat de heer B. (…) reeds meer dan 9 jaar en België verblijft en mevrouw T. B. (…) meer dan 7 jaar; dat de heer B. (…) Franse en Nederlandse lessen heeft gevolgd en dat hun kind sinds 2015 is aangesloten bij een voetbalclub) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen- behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld*". Deze motivering is overigens volledig in lijn met de rechtspraak van de Raad van State die reeds verschillende keren heeft beslist dat de elementen van integratie geen buitengewone omstandigheid vormen waarom een vreemdeling de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure. Zo oordeelde de Raad van State in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009, waarnaar de eerste bestreden beslissing overigens ook verwijst, dat "*omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend*". De omstandigheid dat verzoekers hierover een andere mening hebben dan de gemachtigde volstaat niet om aan te tonen dat dit motief kennelijk onredelijk, feitelijk niet correct, of in strijd met artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet is. Overigens laten verzoekers het motief van de eerste bestreden beslissing dat "*mevrouw T. B. (…) geen bewijzen van haar integratie voorlegt*" onbesproken.

2.1.3.18. Doorheen hun verzoekschrift stippen verzoekers verschillende keren aan dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ertoe gehouden is alle elementen in rekening te brengen, doch gelet op al hetgeen *supra* reeds werd uiteengezet blijkt niet – en verzoekers tonen verder ook niet aan – welk concreet element uit de aanvraag die tot de eerste bestreden beslissing heeft geleid door de gemachtigde ten onrechte niet in rekening zou zijn genomen.

2.1.3.19. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekers niet aannemelijk maken dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de eerste bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

2.1.3.20. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349). Verzoekers kunnen niet worden gevolgd in hun betoog dat het in strijd zou zijn met het rechtszekerheidsbeginsel waar elementen die niet zijn opgenomen in artikel 9*bis*, § 2 van de vreemdelingenwet, zoals de integratie en het lang verblijf, niet worden aanvaard als buitengewone omstandigheden. Een dergelijke redenering miskent de discretionaire bevoegdheid van de verwerende partij in het kader van het beoordelen van de ingeroepen buitengewone omstandigheden en gaat eraan voorbij dat deze door verzoekers aangehaalde bepaling op zich niet tot doel heeft een positieve invulling aan dit begrip te geven. Deze bepaling heeft slechts tot doel overlappingen met andere procedures te voorkomen en te vermijden dat dezelfde elementen in het kader van verschillende procedures telkens opnieuw moeten worden onderzocht. Bijgevolg kan niet worden ingezien dat verzoekers aan deze bepaling enige verwachting konden ontlenen dat de integratie en het lang verblijf zouden worden aanvaard als buitengewone omstandigheden. De Raad herhaalt dat de gemachtigde wel degelijk heeft gemotiveerd waarom deze elementen niet als dusdanig worden aanvaard en het kennelijk onredelijk karakter van deze motivering niet blijkt. Een schending van het rechtszekerheidsbeginsel kan *in casu* niet worden vastgesteld.

2.1.3.21. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoekers slagen er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

2.1.3.22. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse van de verschillende middelonderdelen blijkt dat verzoekers met hun betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maken.

2.1.3.23. Het enig middel gericht tegen de eerste bestreden beslissing is ongegrond.

2.2.1. Verzoekers voeren een enig middel aan tegen de tweede en de derde bestreden beslissing dat luidt als volgt:

"*IV. DE MIDDELEN TEGEN HET BEVEL*
Middelen: schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet, schending van de Wet van 29 juli 1991 m.b.t. de motiveringsverplichting, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel, schending van het EVRM
Verzoekers kregen een bijlage 13 (bevel om het grondgebied te verlaten) betekend.
Dat de beslissingen van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie onterecht genomen werden.
De bestreden beslissingen schenden immers alle beginselen van behoorlijk bestuur, alsook art. 3 van het EVRM, art. 8 EVRM, rechten van het kind en de scholingsmogelijkheden indien verzoekers dienen terug te keren naar Nepal.
Verwerende partij dient het dossier van verzoekers in hun geheel te onderzoeken!
IV. 1. Schending van art. 3 van het EVRM
Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: "niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen."
Verzoekers hebben schrik dat zij slachtoffer zullen zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in hun land van herkomst of ernstige bedreiging van hun leven of persoon riskeren als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.
Dat zij onmogelijk kunnen terugkeren naar Nepal.
Ondertussen werd Nepal ook meermaals getroffen door zware aardbevingen en overstromingen die het land in puin achterlieten en nog steeds zware gevolgen heeft voor de inwoners, zowel op gebied van huisvesting als economie waardoor verzoeker nergens meer terecht kan. Het is een algemene ongunstige toestand; veel protest tegen de nieuwe grondwet, problemen aan de grens met India. Ook is er weinig gas en olie op dit moment.
Dat er duidelijk gesteld wordt dat ze geconfronteerd worden met voedselschaarste, gebrek aan levensruimte en voorzieningen voor basisonderhoud. Vooral de ongeletterden en de vrouwen bevinden zich in een kwetsbare positie. Vrouwen en meisjes worden vaak gedwongen om te werken in dansbars en massagesalons.
Als zij dienen terug te keren naar Nepal ondervinden zij problemen in de Nepalese maatschappij.
Zij dienden reeds een asielaanvraag in voor de problemen die verzoekers ondervonden in Nepal, doch deze problemen zijn, ondanks het negatief resultaat in deze procedure, nog niet van de baan.
Zijn familie ondervindt nog steeds last en waarschuwt hem dat hij bij terugkeer niet veilig zal zijn.
Dat zij dan ook onder de bescherming vallen van art. 3 EVRM en dit voor verzoekers een buitengewone omstandigheid uitmaakt.
Dat de situatie voor verzoekers wel degelijk erbarmelijk is indien zij dienen terug te keren.
Zeker in het licht van de recente overstromingen en modderstromen die Nepal getroffen hebben.
Verzoekers hebben inderdaad het grootste deel van hun leven in Nepal verbleven, doch verblijven nu al reeds meerdere jaren in België en hebben maar weinig contact meer met zijn land van herkomst door hun problemen die verzoekers daar kenden, alsook door alle natuurfenomenen die het land getroffen hebben zoals de aardbevingen in 2015 en de modderstromen en overstromingen in 2017.

De opbouw van en in het land van herkomst duurt door deze situatie al enkele jaren en zal zeker nog tientallen jaren duren.
Verwerende partij schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door hier geen rekening mee te houden.
Verzoekers zijn al meer dan 10 jaar niet meer in hun land van herkomst geweest.
Zij kunnen immers niet terugkeren naar hun land van herkomst! Zij zijn Nepal lang geleden ontvlucht uit schrik voor hun leven en hebben alle banden verbroken en alles en iedereen daar achtergelaten. Ondertussen hebben verzoekers ook een kind waar zij moeten aan denken.
Zij kunnen dat kind toch niet meenemen naar het land dat zij jaren geleden zijn ontvlucht uit schrik voor hun leven en dat voor het kind een onbekend land is. Het kind is nog nooit in Nepal geweest.
Het mag duidelijk zijn dat verzoekers nergens meer terecht kunnen in hun land van herkomst en dat een eventuele terugkeer een schending zou uitmaken van art. 3 EVRM.
Dat hun situatie grondig onderzocht dient te worden.
Ten eerste is het in de praktijk mogelijk dat individuen in de onmogelijkheid verkeren om bijvoorbeeld accommodatie te vinden. Deze personen hebben wellicht geen steun van familie en een gemeenschap in het voorgestelde gebied.
Discriminatie en de slechte economische omstandigheden vergroten de moeilijkheden bij het zich opnieuw vestigen in het land.
Ten tweede, minderheden ondervinden specifieke moeilijkheden bij het vinden van toegang tot hulp.
Ten derde blijkt dat de hulp voorzien door de overheid waarschijnlijk ontoereikend is.
Dat de bestreden beslissing dan ook vernietigd dient te worden!
IV.2. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur
Verzoekers wensen op te merken dat de beslissing van verwerende partij getuigt van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.
Als eerste schendt deze beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel.
A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De -plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de -plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming. "2
Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing dat verwerende partij onvoldoende afweging heeft gemaakt m.b.t. het dossier van verzoekers.
Zij dienen het dossier van verzoekers zorgvuldig te onderzoeken.
Indien verwerende partij dit had gedaan, zou men tot de conclusie gekomen zijn dat de gronden tot integratie en langdurig verblijf, waarvan meerdere jaren legaal, wel degelijk diende onderzocht te worden.
Ook diende men te onderzoeken of verzoekers wel degelijk terug kunnen.
Dat de situatie voor verzoekers erbarmelijk is indien zij dienen terug te keren. Zeker in het licht van de overstromingen en modderstromen die Nepal getroffen hebben en dat terwijl verzoekers er geen dak boven hun hoofd zullen hebben.
De ouders hebben weliswaar het grootste deel van hun leven in Nepal verbleven, doch verblijven nu al ettelijke jaren in België en hebben maar weinig contact meer met hun land van herkomst, zeker door alle natuurfenomenen die het land getroffen hebben zoals de aardbevingen in 2015 en de modderstromen en overstromingen in 2017. En het kind darrentegen is er nog nooit geweest. Zij is nl. in België geboren.
Door de grote natuurrampen duurt de opbouw van en in het land van herkomst al enkele jaren en zal zeker nog tientallen jaren duren.
Uw raad bevestigde reeds in zijn arrest nr. 120 763 van 17.03.2014 dat verwerende partij rekening dient te houden met het geheel van elementen.
Het arrest vermeldt het volgende: "De fragmentarische beoordeling van de voorliggende documenten is dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel,"
Verwerende partij dient het dossier van verzoekers in zijn geheel te onderzoeken!
Het is dart wel erg onzorgvuldig van verwerende partij om hier, bij het afleveren van het bevel, geen rekening mee te houden.
De beslissing schendt ook het motiveringsbeginsel
Dat de bestreden beslissing niet redelijk te verantwoorden is en niet zorgvuldig werd genomen en aldus de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door met hogervermelde elementen geen rekening te houden.
Hieruit volgt dus dat deze niet op een degelijke wijze is gemotiveerd en daarbij de motiveringsplicht schendt.
De motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.
(dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden).[3]

De motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.
De motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit.
Dat de bestreden beslissing t.a.v. verzoekers, gelet op het voorgaande de materiële motiveringsverplichting flagrant schendt aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens de aanvraag van verzoekers niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk en onzorgvuldig tot haar besluit is gekomen.
Dat aldus de bestreden beslissing van verwerende partij onterecht werd genomen en de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door geen rekening te houden met ALLE en het GEHEEL van elementen.
Ook schendt de beslissing de hoorplicht
Daarnaast werden verzoekers nooit gehoord, alvorens hen een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd. Nogmaals, een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.
Immers, volgens vaste rechtspraak van de Raad van State houdt de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een maatregel kan worden genomen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die zijn belangen zwaar kan treffen, zonder dat hem vooraf de gelegenheid wordt gegeven zijn standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen.
Bij gebrek aan enige formele wetgeving ter zake, zal de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van toepassing zijn als aan de volgende twee cumulatieve voorwaarden is voldaan:
1. De overheid neemt een individuele beslissing die de betrokkene ernstig in zijn belangen aantast
2. De maatregel is gebaseerd op het persoonlijk gedrag van betrokkene, met name een gedrag dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend (RvS 24 mei 2012, nx. 219.470; RvS 16 juni 2011, nrs. 213.887 en 213.888; RvS nr. 211.309, 17 februari 2011; RvS 20 april 2010, nr. 203.094; RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 16 februari 2004, nr. 128.184).
In casu wordt aan verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd in toepassing van artikel 7, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Dergelijke beslissing houdt in dat verzoekers het grondgebied dienen te verlaten. Het staat buiten twijfel dat dergelijke beslissing een maatregel uitmaakt die verzoekers in hun belangen aantast (cf. RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 24 januari 2008, nr. 178.887).
Aan verzoekers wordt in casu een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd in toepassing van artikel 7, §1, 2° van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissingen zijn dan ook onmiskenbaar gestoeld op het persoonlijk gedrag van verzoekers.
Welke persoonlijk gedrag stoort hier de openbare orde om tot een dergelijke beslissing over te gaan en het bevel om het grondgebied te verlaten te verantwoorden.
Aan beide voorwaarden is voldaan. De hoorplicht is bijgevolg van toepassing. Met andere woorden, de verwerende partij dienden verzoekers de mogelijkheid te geven om hun standpunt over een eventueel bevel om het grondgebied te verlaten uiteen te zetten.
Bovendien diende verwerende partij verzoekers vooraf in kennis te stellen van het feit dat er overwogen werd een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen en verzoekers de kans te bieden om hierop te reageren. Ik verwijs hierbij tevens naar het recent arrest van uw Raad(arrest nr 184.616 in RW 202254).
Het niet horen van verzoekers heeft dan ook een bepalende invloed gehad op de strekking van de bestreden beslissing, zodat de bestreden beslissing vernietigd dient te worden.
IV.3. Schoolgaande kinderen
Kruispunt Migratie stelt:
"Andere omstandigheden of geheel van omstandigheden
Elke omstandigheid of geheel van omstandigheden die het indienen van de aanvraag in het herkomstland bijzonder moeilijk maakt, kan een buitengewone omstandigheid zijn. Die omstandigheden kunnen te maken hebben met het verblijf in België. Je kan ook omstandigheden in het herkomstland inroepen.
Voorbeelden van omstandigheden in België:
• je kind zou een school- of academiejaar verliezen
• je zou je werk verliezen
• je bent opgesloten in de gevangenis"
Hun kind gaat naar school en is ook schoolplichtig.
Het is hier geboren en heeft hier sindsdien school gelopen.
Immers, zij kunnen moeilijk hun kind van school halen om terug te keren naar Nepal, om aldaar een aanvraag in te dienen.

Het kind loopt in België school en is hier geboren. Hierdoor heeft het nooit het Nepalees schrift geleerd. Dit is namelijk ver verwijderd en volledig verschillend van het Nederlands schrift.
Dat hiermee dan ook rekening gehouden moet worden, (arrest RvV - 181.193 d.d. 24.01.2017). Het kind zal in Nepal niet meer kunnen aarden of volgen. Ook heeft het kind in België een uitgebreide vriendenkring uitgebouwd die het kind zou moeten achterlaten bij terugkeer.
De enige oplossing is een regularisatie!
Het kind heeft immers recht op onderwijs! Bovendien groeit het op in België met de Belgische normen en waarden. Hier wordt gewoon met de toekomst van het kind gespeeld en dit in de meest negatieve zin van het woord.
Ook het Internationaal Verdrag Inzake de rechten van het kind garandeert het recht op onderwijs.
Artikel 28 Onderwijs
Het kind heeft recht op onderwijs. Basisonderwijs is voor ieder kind gratis en verplicht. De overheid zorgt ervoor dat het voortgezet - en beroepsonderwijs toegankelijk is voor ieder kind, in overeenstemming met zijn of haar leerniveau. De overheid pakt vroegtijdig schooluitval aan. De handhaving van de discipline op school moet de menselijke waardigheid en kinderrechten respecteren. International samenwerking is nodig om analfabetisme te voorkomen.
Artikel 29 Onderwijsdoelstellingen
Het kind heeft recht op onderwijs dat is gericht op: de ontplooiing van het kind; respect voor mensenrechten en voor de eigen culturele identiteit, de waarden van het eigen land en van andere landen; vrede en verdraagzaamheid; gelijkheid tussen geslachten; vriendschap tussen alle volken en groepen en eerbied voor het milieu. Iedereen is vrij om een school naar eigen inzicht 'op te richten met inachtneming van deze beginselen en de door de overheid vastgestelde minimumnormen voor alle scholen."

2.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"*In een tweede middel, gericht tegen de bijlage 13, stellen verzoekers een schending voor van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.*
Zij betogen dat de rechten van het kind geschonden worden bij terugkeer naar Nepal. Ze zouden er onmogelijk naar kunnen terugkeren gelet op de situatie aldaar. Ze wijzen op het schoolgaan van hun kindje.
De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekers het determinerend motief op grond waarvan de bijlage 13 werd genomen niet betwisten. Zij weerleggen de vaststelling, dat zij in het Rijk verblijven zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten op geen enkele wijze. Voorgaande vaststelling volstaat om het bevel te schragen naar recht.
Daarnaast gaan verzoekers eraan voorbij dat het bevel genomen werd nadat de door verzoekers opgeworpen elementen in hun aanvraag 9bis werden beoordeeld en nadat hun aanvraag onontvankelijk werd bevonden bij gebrek aan buitengewone omstandigheden. Er werd derhalve geoordeeld dat er geen elementen voorhanden zijn die verzoekers verhinderen terug te keren naar hun herkomstland. Verwerende partij verwijst dienaangaande naar de uiteenzetting onder het eerste middel.
Bovendien blijkt dat voorafgaand aan het nemen van het bevel een onderzoek werd gevoerd in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en dat zowel het gezinsleven, de gezondheidstoestand als het belang van het kind werden besproken. Er werd wederom benadrukt dat het kind nog niet schoolplichtig is, daar het in de derde kleuterklas zit en verzoekers niet aantonen dat de scholing niet kan worden gelopen in het herkomstland. Verzoekers brengen daarin niets in en beperken zich ook in het tweede middel tot loutere beweringen.
Het tweede middel is niet ernstig."

2.2.3.1. Verzoekers voeren de schending van artikel 8 van het EVRM aan maar laten na om deze met concrete gegevens uiteen te zetten. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*". Onder "middel" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zetten verzoekers in hun verzoekschrift niet uiteen op welke wijze zij artikel 8 van het EVRM door de tweede en de derde bestreden beslissing geschonden achten. Het middel is, wat dit betreft, niet ontvankelijk.

2.2.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de

burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven van de tweede en de derde bestreden beslissing wordt verwezen naar de door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris van toepassing geachte rechtsregels, namelijk de artikelen 7, eerste lid, 1° en 74/14, § 3, 4° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekers niet in het bezit zijn van een geldig visum en “*geen gevolg (hebben) gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 13.05.2015*”. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

2.2.3.3. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de tweede en de derde bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekers bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 3 van het EVRM.

2.2.3.4. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “*(n)iemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) heeft reeds herhaaldelijk geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit

van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (*cf. mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Verzoekers werpen op dat zij schrik hebben dat zij het slachtoffer zullen zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in hun land van herkomst of ernstige bedreiging van hun leven of persoon riskeren als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Zij laten gelden dat zij onmogelijk terug kunnen keren naar Nepal. Verzoekers voeren aan dat Nepal meermaals werd getroffen door zware aardbevingen en overstromingen die het land in puin achterlieten en nog steeds zware gevolgen hebben voor de inwoners zowel op gebied van huisvesting als op vlak van economie waardoor zij nergens meer terecht kunnen. Verzoekers laten gelden dat de toestand algemeen ongunstig is, er veel protest is tegen de nieuwe grondwet, er problemen zijn aan de grens met India en er weinig gas en olie is op dit moment. Verzoekers stellen dat er voedselschaarste is, een gebrek aan levensruimte en voorzieningen voor basisonderhoud. Verzoekers stippen aan dat vooral de ongeletterden en de vrouwen zich in een kwetsbare positie bevinden en vrouwen en meisjes vaak gedwongen worden om te werken in dansbars en massagesalons. Verzoekers werpen op dat zij reeds een “asielaanvraag” hebben ingediend voor de problemen die zij ondervonden in Nepal en dat deze problemen ondanks het negatief resultaat in deze procedure nog niet van de baan zijn. Verzoekers laten gelden dat de familie van eerste verzoeker hem nog steeds waarschuwt dat hij bij een terugkeer niet veilig zal zijn. Verzoekers verwijzen naar de recente natuurrampen en werpen op dat de opbouw in het land van herkomst door deze situatie al enkele jaren en nog tientallen jaren zal duren. Verzoekers laten gelden dat zij inmiddels al 10 jaar niet meer in hun land van herkomst zijn geweest, zij inmiddels een kind hebben en zij hun kind toch niet kunnen meenemen naar een land dat zij jaren geleden zijn ontvlucht uit schrik voor hun leven en dat voor hun kind onbekend is. Verzoekers laten gelden dat het duidelijk mag zijn dat zij nergens meer terecht kunnen in hun land van herkomst en dat een eventuele terugkeer een schending van artikel 3 van het EVRM zou uitmaken. Verzoekers opperen dat het in de praktijk mogelijk is dat individuen in de

onmogelijkheid verkeren om bijvoorbeeld accommodatie te vinden en dat deze personen wellicht geen steun hebben van hun familie en gemeenschap in het vooropgestelde gebied. Verzoekers voeren aan dat discriminatie en slechte economische omstandigheden de moeilijkheden vergroten om zich opnieuw in het land van herkomst te vestigen. Verzoekers werpen verder op dat minderheden moeilijkheden ondervinden bij het vinden van toegang tot hulp. Ten slotte voeren verzoekers nog aan dat de hulp voorzien door de overheid waarschijnlijk ontoereikend is.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij voorafgaand aan het nemen van de tweede en de derde bestreden beslissing in de eerste bestreden beslissing de verblijfsaanvraag van verzoekers in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaarde, omdat de ingeroepen buitengewone omstandigheden niet konden worden aanvaard. Hierbij werd reeds ingegaan op de door verzoekers ingeroepen schending van artikel 3 van het EVRM bij terugkeer naar het land van herkomst voor het indienen van de aanvraag via de reguliere procedure.

In casu dient te worden aangenomen dat verzoekers in hun aanvraag, of hangende deze aanvraag in een actualisatie hiervan, reeds alle volgens hen nuttige gegevens en stukken ter staving van de door hen voorgehouden miskenning van artikel 3 van het EVRM hebben kunnen aanbrengen.

De gemachtigde wees er in de eerste bestreden beslissing op dat het betoog van verzoekers in het kader van artikel 3 van het EVRM zich beperkte tot beweringen waarvan geen begin van bewijs werd voorgelegd. Hij stelde dat de algemene bewering niet werd toegepast op de eigen situatie en dat een loutere vermelding van artikel 3 van het EVRM niet volstaat om als buitengewone omstandigheid te worden aanvaard. Tevens stelt de gemachtigde vast dat waar verzoekers beweren dat zij schrik hebben om in mensonterende of vernederende situaties terecht te komen in hun land van herkomst en dat de familie van eerste verzoeker hem waarschuwt dat hij in geval van een terugkeer niet veilig zal zijn, zij geen bewijzen voorleggen die hun beweringen kunnen staven. Waar verzoekers verwijzen naar de aardbevingen, modderstromen en overstromingen stelt de gemachtigde vast dat verzoekers niet aantonen dat zij op een of andere manier persoonlijk getroffen werden door deze natuurfenomenen of dat zij omwille van deze natuurfenomenen enig nadeel zouden ondervinden bij hun terugkeer naar hun land van herkomst. Waar verzoekers in hun aanvraag om machtiging tot verblijf opwierpen dat zij vreesden bij een terugkeer in armoede terecht te komen, stelde de gemachtigde vast dat eerste verzoeker in het kader van zijn asielaanvraag verklaarde dat zijn ouders, broer en zes zussen nog in Nepal verblijven en dat verzoekers niet aantonen dat deze familieleden niet langer in Nepal zouden zijn noch dat zij er niet voor korte tijd zouden kunnen verblijven of dat deze familieleden hen financieel kunnen ondersteunen of dat zij door tewerkstelling in hun levensonderhoud kunnen voorzien. Ten slotte merkt de gemachtigde nog op dat verzoekers beroep kunnen doen op de steun van de Internationale Organisatie voor Migratie om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis.

Uit de motivering van de eerste bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde, voorafgaand aan de afgifte van de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten, is nagegaan of verzoekers elementen aanbrachten die kunnen wijzen op een miskenning van artikel 3 van het EVRM, doch dat hij van mening was dat dit niet het geval was.

Verzoekers werpen op dat zij schrik hebben dat zij het slachtoffer zullen zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in hun land van herkomst of ernstige bedreiging van hun leven of persoon riskeren als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Zij laten gelden dat zij onmogelijk terug kunnen keren naar Nepal. De gemachtigde heeft deze grief onderzocht en in de eerste bestreden beslissing geoordeeld dat verzoekers geen bewijzen hebben voorgelegd die deze beweringen kunnen staven en dat de loutere vermelding dat zij schrik hebben om in een mensonterende of vernederende situatie terecht te komen in hun land van herkomst niet volstaat om als buitengewone omstandigheid te worden aanvaard. Verzoekers brengen geen concrete argumenten aan ter weerlegging van de vaststelling dat zij nalieten hiervan een bewijs voor te leggen. Zij maken niet aannemelijk dat enig aangevoerd element en/of stuk ten onrechte niet in rekening is gebracht bij de totstandkoming van de tweede en derde bestreden beslissing.

Verzoekers voeren aan dat Nepal meermaals werd getroffen door zware aardbevingen en overstromingen die het land in puin achterlieten en nog steeds zware gevolgen hebben voor de inwoners zowel op het gebied van huisvesting als op vlak van economie waardoor zij nergens meer terecht kunnen. Verzoekers verwijzen naar de recente natuurrampen en werpen op dat de opbouw in het land van herkomst door deze situatie al enkele jaren en nog tientallen jaren zal duren. Verzoekers

opperen dat het in de praktijk mogelijk is dat individuen in de onmogelijkheid verkeren om bijvoorbeeld accommodatie te vinden en deze personen wellicht geen steun hebben van hun familie en gemeenschap in het vooropgestelde gebied. Verzoekers voeren aan dat discriminatie en slechte economische omstandigheden de moeilijkheden vergroten om zich opnieuw in het land van herkomst te vestigen. Verzoekers werpen verder op dat minderheden moeilijkheden ondervinden bij het vinden van toegang tot hulp. Ten slotte voeren verzoekers nog aan dat de hulp voorzien door de overheid waarschijnlijk ontoereikend is.

Het betoog van verzoekers is algemeen, hypothetisch en gaat voorbij aan de concrete motieven van de eerste bestreden beslissing, met name dat "*(d)e heer B. (…) immers bij zijn asielaanvraag (verklaarde) dat zijn ouders, broer en zes zussen nog in Nepal verbleven.*" Verzoekers maken niet aannemelijk dat in de eerste bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze wordt uiteengezet dat:
"*De heer B. (…) verklaarde immers bij zijn asielaanvraag dat zijn ouders, broer en zes zussen nog in Nepal verbleven.*
Volgens eigen verklaringen bij zijn asielaanvraag zou hij zelfs nog een kind in Nepal hebben, nl B. P. (…), geboren op (…).2008. Betrokkenen tonen niet aan dat deze familieleden niet langer in Nepal zouden zijn, noch dat zij niet voor korte tijd bij deze familieleden zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag om machtiging tot verblijf. Ook tonen betrokkenen niet aan dat deze familieleden hen niet tijdelijk financieel kunnen ondersteunen gedurende hun verblijf in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, noch dat zij niet door middel van tewerkstelling in hun levensonderhoud kunnen voorzien. Er dient eveneens opgemerkt te worden dat betrokkenen, indien gewenst, ook steeds een beroep kunnen doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. De IOM beschikt immers over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage."

Verzoekers wijzen erop dat de toestand in het algemeen ongunstig is in hun land van herkomst, er veel protest is tegen de nieuwe grondwet, er problemen zijn aan de grens met India en er weinig olie en gas is. Verzoekers laten gelden dat ze geconfronteerd zullen worden met voedselschaarste, gebrek aan levensruimte en voorzieningen voor basisonderhoud. Verzoekers merken op dat vooral de ongeletterden en de vrouwen zich in een kwetsbare positie bevinden en vrouwen en meisjes vaak gedwongen worden om te werken in dansbars en massagesalons.

In casu blijkt niet dat verzoekers van voornoemde elementen gewag hebben gemaakt in hun machtigingsaanvraag van 1 december 2017 als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, noch dat zij hiervan in de loop van de procedure melding hebben gemaakt, zodat het de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet dienstig kan worden verweten geen rekening te hebben gehouden met deze informatie. Daarenboven beperken verzoekers zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Bovendien waar verzoekers erop wijzen dat vooral de ongeletterden zich in een kwetsbare positie bevinden, hebben zij in hun aanvraag geen gewag gemaakt van hun eigen ongeletterdheid. Ook thans tonen zij niet aan dat zij zelf ongeletterd zijn.

Verzoekers merken nog op dat de familie van eerste verzoeker hem waarschuwt dat hij bij een terugkeer niet veilig zal zijn. Verzoekers beperken zich in essentie tot een loutere herhaling van wat zij in hun machtigingsaanvraag reeds hebben uiteengezet. Verzoekers laten de motieven van de eerste bestreden beslissing over de bewering dat de familie van eerste verzoeker nog steeds last ondervindt en hem waarschuwt dat hij bij een terugkeer niet veilig zal zijn, met name dat "*betrokkenen (…) geen bewijzen voor(leggen) die deze beweringen kunnen staven*" en "*(h)et (…) niet onredelijk (is) om van betrokkenen te eisen dat zij, om hun beweringen te staven, op zijn minst een begin van bewijs dienen voor te leggen*" en "*(d)e loutere vermelding dat zij schrik hebben om in mensonterende of vernederende situaties terecht te komen in hun land van herkomst, dat zij daardoor niet kunnen terugkeren en dat de familie van de heer B. (…) nog steeds last ondervindt en hem waarschuwen dat hij bij terugkeer niet veilig zal zijn, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden*" onbesproken.

Verzoekers wijzen erop dat zij reeds een asielaanvraag hebben ingediend voor de problemen die zij in Nepal hebben ondervonden en dat deze problemen ondanks het negatief resultaat in deze procedure

nog niet van de baan zijn. Verzoekers tonen niet aan dat in de eerste bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens wordt uiteengezet dat "*Mevrouw T. B. (…) in de loop van 2010 naar België (kwam) maar (…) nooit asiel aan(vroeg).*" De asielprocedure van eerste verzoeker werd door de Raad bij arrest nr. 24 282 van 9 maart 2009 negatief afgesloten omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig werd geacht. In de eerste bestreden beslissing werd op dit arrest gewezen. Verzoekers tonen niet aan dat de eerste bestreden beslissing steunt op onjuiste feitelijke gegevens dan wel op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

2.2.3.5. Verzoekers verwijzen naar "Kruispunt-Migratie" waar voorbeelden van omstandigheden die een terugkeer naar het land van herkomst moeilijk maken worden opgesomd. Zij voeren aan dat zij voldoen aan "*je kind zou een school- of academiejaar verliezen*", hetgeen in die opsomming is opgenomen.
In de eerste bestreden beslissing wordt met betrekking tot het schoolgaan van het kind het volgende uiteengezet:
"*Wat de scholing van het kind betreft; uit de bijgevoegde stukken bij onderhavige aanvraag blijkt dat het kind momenteel in de derde kleuterklas zit en bijgevolg is het kind dus nog niet school- en/of leerplichtig in België. Aangezien het kind op dit moment nog niet school- en/of leerplichtig is, is het inroepen van art. 28 en art. 29 van het Internationaal Verdrag van de Rechten van het Kind hier niet van toepassing. Bovendien tonen betrokkenen niet aan dat een (verdere) scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.*"
Waar verzoekers bemerken dat hun kind schoolplichtig is, wordt verwezen naar hetgeen hierover hoger werd uiteengezet.

Verzoekers voeren aan dat hun kind hier geboren is en sindsdien school heeft gelopen. Zij stellen dat zij moeilijk hun kind van school kunnen halen om terug te keren naar Nepal om daar een aanvraag in te dienen. Verzoekers kunnen evenwel zelf het moment kiezen wanneer ze terugkeren naar hun land van herkomst. Verzoekers kunnen namelijk terugkeren wanneer het schooljaar van hun kind beëindigd is om dan in het land van herkomst een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen.
Verzoekers werpen op dat hun kind nooit het Nepalees schrift heeft geleerd, hetgeen volledig verschillend is van het "Nederlands" schrift. Verzoekers stippen aan dat hiermee rekening dient te worden gehouden en verwijzen in dit verband naar het arrest nr. 181 193 van 24 januari 2017 van de Raad. Verzoekers stellen dat hun kind niet meer zal kunnen volgen, het hier een uitgebreide vriendenkring heeft opgebouwd die het kind zou moeten achterlaten bij terugkeer. Verzoekers menen dat de enige oplossing een regularisatie is.
Verzoekers maakten evenwel niet aannemelijk dat in de eerste bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens werd uiteengezet dat: "*Wat de scholing van het kind betreft; uit de bijgevoegde stukken bij onderhavige aanvraag blijkt dat het kind momenteel in de derde kleuterklas zit en bijgevolg is het kind dus nog niet school- en/of leerplichtig in België.*" en "*Bovendien tonen betrokkenen niet aan dat een (verdere) scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.*"
Waar verzoekers verwijzen naar het arrest van de Raad met nummer 181 193 van 24 januari 2017 wordt opgemerkt dat in de continentale rechtstraditie vonnissen en arresten geen precedentenwaarde hebben. Bovendien tonen verzoekers niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, te meer nu de kinderen in het arrest waarnaar verzoekers verwijzen al veel langer school liepen in België en de asiel- en regularisatieprocedures in die zaak langer duurden dan in deze zaak.

Verzoekers stippen aan dat hun kind recht heeft op onderwijs en verwijzen hierbij naar de artikelen 28 en 29 van het Kinderrechtenverdrag.
Het recht op onderwijs is in België gegarandeerd. Verzoekers tonen niet aan dat uit de artikelen 28 en 29 van het Kinderrechtenverdrag kan worden afgeleid dat België een verantwoordelijkheid heeft om te garanderen dat hun kind ook in Nepal voldoende toegang heeft tot onderwijs. Uit de artikelen 28 en 29 van het Kinderrechtenverdrag kan geen non-refoulementbeginsel worden afgeleid dat zou inhouden dat kinderen niet mogen worden teruggestuurd naar hun land van herkomst wanneer een voldoende toegang tot onderwijs aldaar niet is gegarandeerd. Daargelaten de vraag naar de directe werking van de artikelen 28 en 29 van het Kinderrechtenverdrag, maken verzoekers - gelet op voorafgaande bespreking - geen schending van de voormelde artikelen aannemelijk.

2.2.3.6. Verzoekers stippen aan dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ertoe gehouden is alle elementen in rekening te brengen, doch gelet op al hetgeen *supra* reeds werd uiteengezet blijkt niet – en verzoekers tonen verder ook niet aan – welk concreet element door de gemachtigde ten onrechte niet in rekening zou zijn genomen.

2.2.3.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekers niet aannemelijk maken dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 3 van het EVRM en de artikelen 28 en 29 van het Kinderrechtenverdrag kan niet worden aangenomen.

2.2.3.8. *In casu* hebben verzoekers op 1 december 2017 een aanvraag ingediend om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. Verzoekers werden naar behoren gehoord in het kader van deze humanitaire verblijfsprocedure. Zij konden in deze verblijfsprocedure immers naar behoren en daadwerkelijk hun standpunt kenbaar maken over de onrechtmatigheid van hun verblijf en alle redenen aanbrengen die overeenkomstig artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet kunnen rechtvaardigen dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris zou afzien van de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze aanvraag werd op 23 april 2018 onontvankelijk verklaard omdat de door verzoekers aangehaalde elementen "*geen buitengewone omstandigheid (vormen) waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland*". Hieruit blijkt dat verzoekers de gelegenheid hebben gehad daadwerkelijk hun standpunt kenbaar te maken over de redenen die de overheid ervan zouden kunnen weerhouden een terugkeerbesluit uit te vaardigen (*cf.* RvS 9 maart 2016, nr. 11.828 (c)). Verzoekers maken bijgevolg niet aannemelijk dat zij noodzakelijkerwijze terug gehoord dienden te worden in het kader van de afgifte van de thans bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten van 23 april 2018.

Waar verzoekers verwijzen naar het arrest van de Raad met nummer 184 616 wordt erop gewezen dat in de continentale rechtstraditie vonnissen en arresten geen precedentenwaarde hebben. Bovendien tonen verzoekers niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, dit geldt des te meer nu de vreemdeling in de zaak waarnaar verzoekers verwijzen niet werd gehoord alvorens ten aanzien van hem een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*) werd genomen. Terwijl verzoekers in deze zaak in het kader van hun aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet alle redenen konden aanbrengen die overeenkomstig artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet kunnen rechtvaardigen dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris zou afzien van de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Aldus laten verzoekers na om de concrete motieven van de tweede en de derde bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen.

Een schending van de hoorplicht wordt niet aangetoond.

2.2.3.9. Het enig middel gericht tegen de tweede en de derde bestreden beslissing is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee oktober tweeduizend achttien door:

mevr. A. DE SMET,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. M. DENYS,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,
M. DENYS	A. DE SMET